

[Kai Moltke.]

mende overenskomstsituation, vil man i alle tilfælde kun forøge de vanskeligheder for den industri- og branchemæssige samling, som man står over for i samfundet som en realitet.

Det andet spørgsmål, som er vitalt, er det vigtige spørgsmål om, hvorvidt de store lag, for hvem man kun har kunnet mande sig op til at fastsætte en mindsteløn på 450 kr., ugentlig, uden videre skal have deres lønsatser afgjort af andre, fordi de er i mindretal i fagbevægelsen; hvor er så mindretallets rettigheder?

Hr. Kjør Rasmussen bebrejdede os, at vi siger, det endnu skal være et forbundsanliggende at drøfte og vedtage, om tingene skal foregå gennem kompetent forsamling eller ej. Dertil vil jeg kun sige dette ene: vi er for fagbevægelsens frihed til at vælge deres organisationsformer, vi betragter afgørelse gennem kompetent forsamling som formynderi og uværdigt for voksne mennesker; men forbundslovene består, og derfor går vi i denne omgang kun dertil, at forbund medsåudemokratiske regler i alle tilfælde ikke skal kunne bruge dem til at majorisere andre ved afgørelsen af en overenskomstsituation.

Så er der spørgsmålet om, hvor stor eller hvor lille stemning der er i organisationerne for at få en fornyelse. At visse kategorier af mennesker med myndighed i samfundet f. eks. skal kunne supplere stemmerne op for alle dem, som ikke deltager i en afstemning, er det noget, vi kender f. eks. ved folketingsvalgene? Skal det være en budbringer for et nyt fordelingssystem, gående ud på, at visse partier i forhold til de afgivne stemmer også skal have lov til at fordele stemmerne fra alle dem, som ikke deltager i et folketingsvalg eller et kommunalvalg? For her har vi jo en ubestridelig mangel på logik i hele repræsentationssystemet.

Jeg tror ikke, vi får store muligheder for at få gennemført demokrati i den forstand, at de folk, der skal arbejde under overenskomster, selv får bestemmelsesretten og selv er med til at bestemme, hvem de vil sammenkædes med. Men jeg tror, at disse spørgsmål i den kommende tid vil komme under en bred debat i fagbevægelsen ikke alene på grund af den tekniske udvikling, men også på grund af den omstændighed, at magteliten så at sige fastslår: vi alene

vide, og vi respekterer efterhånden ikke engang vore egne statutter og love.

Bertel Pedersen: Det skal bare være nogle ganske korte bemærkninger til hr. Kai Moltke i anledning af de udtalelser, han fremkom med, for det lader til, at hr. Kai Moltke ikke ved, at man i LO også har et repræsentantskab, som i alle tilfælde om spørgsmålet vedrørende indefrysning af en dyrtidsportion var indkaldt og godkendte det. Selvfølgelig er dette noget, hr. Kai Moltke har noget imod, for det er jo en form for en kompetent forsamling, men det er alligevel en demokratisk form, som er nedfældet i de overenskomster, der er gældende både for forbundene og for LOs ledelse. Men det vil hr. Kai Moltke jo gerne underkende, og det bliver det samme, når vi skal til at tale om den nye hovedaftale, der skal indgås i stedet for den gamle, der er opsagt. Det blev da også forelagt LOs enten repræsentantskab eller kongres til vedtagelse, og det er jo ansvarlige forbundsformænd og afdelingsformænd, der er repræsenteret dér. Men dette kalder hr. Kai Moltke ikke, at de har frie demokratiske rettigheder. Den form for demokrati, hr. Kai Moltke mener skal gælde, er altså hr. Kai Moltkes specielle form for demokrati; men det er nu engang flertallets form for demokrati, der gælder her i Danmark, og det må altså også hr. Kai Moltke finde sig i.

Chr. Madsen: Jeg vil bare gøre hr. Kai Moltke opmærksom på, når han taler så meget om sammenkædningsreglerne og finder dem uretfærdige, at man siger jo selv i arbejdsretskommissionens betænkning, at de er uretfærdige, og så siger man videre i denne betænkning, at forligsmanden vil ikke dekretere fælles afstemninger i videre omfang, end hovedorganisationerne måtte være enige om. Det vil altså sige, at hvis hovedorganisationerne er enige om, at et mæglingsforslag skal gå ud til fælles afstemning, så går det ud til fælles afstemning, men hvis de ikke er enige, vil han afholde sig fra at bruge sammenkædningsreglerne. Det er altså ren og skær forhandlingstaktik, der er indblandet i dette. Man vil presse så lang tid som muligt, og man vil bruge den dér argumentation; vi kan ikke gå med til en fælles afstemning under disse forhold, og så må